

1ο Δημοτικό Σχολείο Σκύδρας: «γεννάται η ελπίδα ότι οι μελλοντικοί αρχαιολόγοι-ερευνητές μπορεί να είναι Σκυδραίοι»

Μια πολύ όμορφη δράση από το σπίτι του 1ου Δημοτικού Σχολείου Σκύδρας εν καιρώ πανδημίας

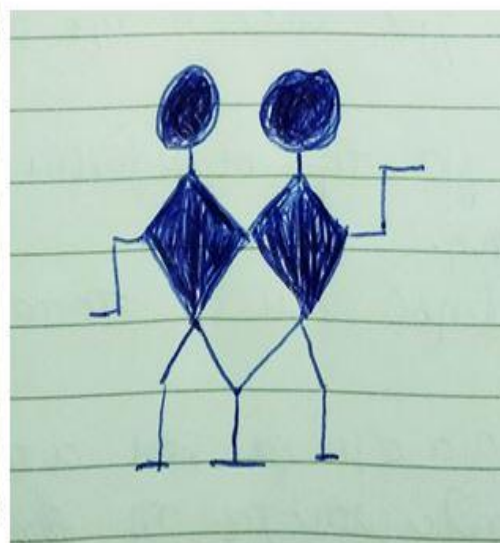
Πρωτοβουλία της δασκάλας Τσιτλακίδου Κωνσταντίνας

«Αρχαιολόγος από το σπίτι»

Οι μαθητές της Ε2 τάξης του 1ου Δημοτικού Σχολείου Σκύδρας κατά τη διάρκεια της απαγόρευσης λειτουργίας όλων των εκπαιδευτικών δομών, ξεκίνησαν μια έρευνα για να ανακαλύψουν ποιο είναι τελικά το παλαιότερο αντικείμενο που υπάρχει στο σπίτι τους. Η ιδέα για αυτήν την έρευνα πάρθηκε από την δράση της Εφορείας Αρχαιοτήτων Γρεβενών «Αρχαιολόγος από το σπίτι» η οποία υλοποιείται για τους

μαθητές/τριες του νομού Γρεβενών. Η δασκάλα της Ε2τάξης Τσιτλακίδου Κωνσταντίνα ανέθεσε την εργασία-έρευνα στους μαθητές και τις μαθήτριες του τμήματος μέσω της πλατφόρμας ασύγχρονης εκπαίδευσης e-me. Έτσι οι μαθητές ανέλαβαν δράση και έγιναν μικροί αρχαιολόγοι όχι σε κάποιο εξωτερικό χώρο αλλά μέσα στο σπίτι τους. Έψαξαν, ρώτησαν και έμαθαν για το παλιότερο αντικείμενο στο σπίτι τους και ανακάλυψαν την ιστορία του και την ιστορία της οικογένειάς τους. Τα αποτελέσματα της έρευνας τους προκαλούν συγκίνηση. Γεννούν ελπίδα ότι οι μελλοντικοί αρχαιολόγοι-ερευνητές μπορεί να είναι Σκυδραίοι.

Ραφαήλ Λαζαρίδης – Ένα παλιό μαχαίρι

Το παλιότερο αντικείμενο στο σπίτι μας είναι το μαχαίρι του παππού μου. Βρίσκεται στο σαλόνι μας σε μια βιτρίνα μαζί με άλλα διακοσμητικά. Το βρήκα καθώς έψαχνα στην εργαλειοθήκη του. Σκέφτηκα ότι ο παππούς ίσως να το είχε αγοράσει παλαιότερα. Είχε ξύλινη λαβή και σκουριασμένη λεπίδα. Καθαρίσαμε τη λεπίδα και αποκαλύφτηκε ένα ανάγλυφο σύμβολο. Έτσι, ζήτησα από τους γονείς μου να με βοηθήσουν για να ανακαλύψουμε πόσο παλιό ήταν. Με μία έρευνα που κάναμε στο διαδίκτυο ανακαλύψαμε ότι είναι 120 χρόνων. Έχει μεγάλη συναισθηματική αξία για μένα και την οικογένειά μου γιατί μας θυμίζει τον παππού.

Κρίστιαν Ντερβίσι- PSP

Το πιο παλιό αντικείμενο στο σπίτι μου είναι το psp. Το psp είναι μια κονσόλα στην οποία μπορείς να κατεβάσεις διάφορα παιχνίδια. Το psp το έδωσε ο νονός μου σε εμένα και τον αδελφό μου. Το είχε όταν ήταν μικρός και έπαιζε. Δεν το χρησιμοποιώ άλλο επειδή δεν δουλεύει. Δεν θέλω, όμως, να το πετάξω επειδή κάθε φορά που το βλέπω μου θυμίζει πόσο ωραία έχω περάσει παίζοντας με αυτό τις ελεύθερες ώρες μου. Βρίσκεται σε ένα συρτάρι του γραφείου μου και είναι 18 ετών.

Πέτρος Λαμπρίδης- Εικόνα του αγίου Γεωργίου

Η εικόνα του Αγίου Γεωργίου βρίσκεται πάνω στο αγαπημένο μου έπιπλο στο σαλόνι της γιαγιάς Φρειδερίκης. Ο προπάππος μου, ο Πέτρος είχε ταξιδέψει το 1962 στην Τουρκία στο Ικόνιο (η ελληνική ονομασία της πόλης) μαζί με την σύζυγο του και προγιαγιά μου Μαρία, πήγαν να επισκεφτούν την πόλη τους και τους την χάρισαν οικογενειακοί φίλοι που δεν έφυγαν ποτέ από εκεί.

Η εικόνα είναι φτιαγμένη από ξύλο και ζωγραφισμένη στο χέρι, σύμφωνα με τη γιαγιά Φρειδερίκη. Έχει πολλές ρωγμές στο ξύλο της επάνω, όσο την κοιτάζω καταλαβαίνω πόσο παλιά είναι και αυτό δεν μου φαίνεται σαν ελάττωμα αλλά με κάνει να την με περισσότερο θαυμασμό! Το Ικόνιο ανήκει τώρα στην Τουρκία, ο πατέρας, μου είπε ότι μετά την ανταλλαγή των πληθυσμών, οι Έλληνες ορθόδοξοι που ζούσαν στο Ικόνιο, διώχτηκαν από τους Τούρκους και εγκαταστάθηκαν σε διάφορα μέρη της Ελλάδας. Όταν μεγαλώσω, θέλω πολύ να ταξιδέψω σαν τον προπάππο μου τον Πέτρο και να φέρω μια εικόνα για να την δώσουν τα δικά μου παιδιά στα δισέγγονα μου!!!

Πέτρος Λαμπρίδης-Ζαχαριέρα

Η ζαχαριέρα της γιαγιάς μου με τον κύκνο για χερούλι βρίσκεται πάντα στο ίδιο σημείο, πάνω στο παλιό μπουφέ της γιαγιάς μου, ανήκε από το 1951 στην οικογένεια Ιεροπούλου. Ο προπάππος μου, ο Πέτρος Ιεροπούλος το είχε πάρει δώρο στην προγιαγιά μου, την Μαρία.

Ο προπάππος μου ταξίδευε πολύ γιατί είχε εμπορικό φορτηγό και κάθε φορά που γύριζε από ένα ταξίδι του, έφερνε και ένα δώρο στη σύζυγο του. Αυτήν την υπέροχη ζαχαριέρα την έφερε από την Αθήνα.

Είναι από ασήμι το χερούλι της και η βάση με το κουταλάκι, το δοχείο είναι από χοντρό γυαλί.

Είναι μια μικρή και πολύ όμορφη ζαχαριέρα!

Δεν την χρησιμοποιεί η γιαγιά, φοβάται σίγουρα να μην την σπάσει, και για εμένα είναι πολύτιμη αυτή η ζαχαριέρα γιατί ξέρω ότι την αγόρασε ο προπάππος μου και εγώ έχω το όνομα του, δεν τον έχω γνωρίσει, όμως, έχω ακούσει τόσα πολλά για αυτόν και τα ταξίδια του.

Κωνσταντίνος Ιωάννου-Αρχαιολόγος από το σπίτι

Με μια εξερεύνηση ανάμεσα στα παλαιά αντικείμενα που υπάρχουν μέσα στο σπίτι μας μπορούμε να βρούμε: μαγειρικά σκεύη, αναμνηστικές φωτογραφίες, γεωργικά ή μαστορικά εργαλεία. Εγώ βρήκα την παλιά ραπτομηχανή SINGER της προγιαγιάς μου η οποία έραβε και κεντούσε για να εξασφαλίσει τα προς το ζην για την οικογένεια της. Με αυτήν τη μηχανή έχουν ραφτεί τα βαφτιστικά του παππού μου τα οποία η γιαγιά μου τα φυλάει μέχρι σήμερα. Σήμερα την χρησιμοποιεί η γιαγιά για να ράβει τα δικά μας ρούχα.

Ένα άλλο παλιό αντικείμενο που το έχει ως διακοσμητικό η μαμά μου είναι το καζάνι που έβραζαν τα ρούχα τις παλιές εποχές. Αφού καθάρισε τις μουτζούρες το έδωσε σε

έναν διακοσμητή όπου το ζωγράφισε και το κέντησε εξωτερικά, του βάλουμε ένα τζάμι αμμοβολής από πάνω και το κάναμε τραπεζάκι σαλονιού.

Ένα σημαντικό άλλο αντικείμενο είναι εικόνα Αγίου Ιωάννη του Προδρόμου η οποία αποτελεί οικογενειακό κειμήλιο και έχει μεγάλη συναισθηματική αξία για εμάς. Βρίσκεται στο σαλόνι πάνω από τον τριθέσιο καναπέ. Για την εικόνα αυτή πήρα πληροφορίες από τους γονείς μου. Πρόκειται για μια τρίπτυχη εικόνα του αγίου Ιωάννη του Προδρόμου. Η εικόνα αυτή μεταφέρθηκε κατά την ανταλλαγή των πληθυσμών κατά την Μικρασιατική καταστροφή του 1922. Την μετέφερε η προγιαγιά μου από την Καισάρεια της Μικράς Ασίας. Και άνηκε στους προπαππούδες μου. Υπήρχε πάντα στο εικονοστάσιό μας.

Η ιστορία της εικόνας έχει ως εξής: Κατά τα παλιά τα χρόνια κάποιος, πιθανόν παλαιοπώλης, ζήτησε από την προγιαγιά μου να του πουλήσει αυτή την εικόνα. Προσπαθώντας η γιαγιά μου να την κατεβάσει από το εικονοστάσιο, της έπεσε που σήμαινε για αυτήν ότι η εικόνα δεν ήθελε να αλλάξει χέρια και έπρεπε να παραμείνει στο σπίτι. Έγινε κάτι σαν θαύμα...

Υπάρχει τώρα στο σαλόνι ως κάδρο. Η μαμά μου την έδωσε σε έναν διακοσμητή ο οποίος έφτιαξε ένα κάδρο, το σκάλισε και το ζωγράφισε εξωτερικά. Στη συνέχεια τοποθέτησε την εικόνα όπως ήταν δίχως καμία επεξεργασία μέσα στο πλαίσιο. Χρονολογείται πριν το 1922.

Έχει μεγάλη αξία για εμάς γιατί είναι σημαντικό κειμήλιο και αποτελεί την αντίκα του σπιτιού που μας βοηθά να μην ξεχνάμε τις ρίζες μας, τις παραδόσεις μας, τους προγόνους μας και αυτά που έχουν φτιάξει για εμάς. Τα παλιά αντικείμενα ποτέ δεν τα πετάμε παρά μόνο πρέπει να τα συντηρούμε και να τα προσέχουμε σαν τα μάτια μας. Με τον τρόπο αυτό, κρατάμε το παρελθόν ζωντανό

και το χρησιμοποιούμε ως στήριγμα για το μέλλον σε όλες τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε.

Ελένη Βασιλείου- Χειροποίητα Εργόχειρα

Το παλαιότερο αντικείμενο στο σπίτι μου είναι τα χειροποίητα εργόχειρα της προγιαγιάς μου. Τα είχε πλέξει με πολύ κόπο και αγάπη. Αυτά φτιάχονταν με μια λεπτή κλωστή χρώματος άσπρου ή μπεζ , η γνωστή «πεταλούδα», και με το τσιγκελάκι ή βελονάκι. Τα σχέδιά τους λέγονται μοτιφάκια , τα μεγάλα εργόχειρα καρέ, τα μικρά πετσετάκια και τα μακρόστενα σεμέν και συνήθως απεικόνιζαν σκηνές της φύσης. Επίσης πολλές φορές έφτιαχναν ένα μεμονωμένο σχέδιο και του έδιναν ότι σχήμα ήθελαν: στρόγγυλο, τετράγωνο, ρόμβο, οβάλ. Μετά από το πλέξιμό τους, τα βάζανε σε κόλλα και νερό, τα σιδέρωναν για να είναι πιο σταθερή η κλωστή. Παλαιότερα επειδή δεν είχαν πολλά διακοσμητικά, τα τοποθετούσαν σε όλα τα έπιπλα και τα κρεμούσαν σαν κάδρα στους τοίχους. Σήμερα τα τοποθετούμε σε τραπεζαρίες, κομοδίνα, τραπεζάκια του σαλονιού. Επειδή σήμερα οι γυναίκες δεν πλέκουν, πουλιούνται σε μαγαζιά πολύ ακριβά. Τα εργόχειρα της προγιαγιάς μου έχουν μεγάλη συναισθηματική αξία για μένα επειδή μου την θυμίζουν.

Νικόλ Στεφοπούλου–Κοκαλάκι μαλλιών

Ένα παλιό αντικείμενο που ανακάλυψα στο συρτάρι της μαμάς μου είναι ένα κοκαλάκι μαλλιών. Η μητέρα μου, μου είπε πως έχει μεγάλη συναισθηματική αξία για αυτήν. Με αυτό έπιανε τα μαλλιά της, όταν ήταν τεσσάρων χρονών. Η προγιαγιά μου (η μαμά του παππού μου) το είχε φυλάξει και όταν η μαμά μου μεγάλωσε και έκανε παιδιά της το έδωσε. Το κοκαλάκι έχει πάνω του ένα μωβ δαντελένιο φιογκάκι και στο κέντρο ένα τριαντάφυλλο. Το κρατάει σαν ενθύμιο για να θυμάται την αγαπημένη της γιαγιά, Φιφή, και τα παιδικά της χρόνια.

Νίκος Βλάχος- Ένα ξεχασμένο προσκλητήριο

Σε ένα ξύλινο κουτί στο συρτάρι της μαμάς μου στην κρεβατοκάμαρα βρίσκεται το προσκλητήριο από τη βάπτισή της. Η γιαγιά μου, η Ανθή, μετά τον γάμο των γονιών μου, το έδωσε στη μαμά και έτσι βρέθηκε στο σπίτι μας. Το προσκλητήριο είναι το πιο παλιό αντικείμενο στο σπίτι μας και χρονολογείται από το 1981. Έχει μεγάλη

συναισθηματική αξία για τη μαμά μου γιατί ήταν το προσκλητήριο της βάπτισής της και της θυμίζει τα παιδικά της χρόνια.

Στέφανος-Κλεάνθης Λαμπρίδης

Αυτή είναι μια φωτογραφία που απεικονίζεται ο μπαμπάς μου στην αγκαλιά της μεγαλύτερης αδερφής του, της θείας Μαρίας. Η φωτογραφία τραβήχτηκε τον Δεκέμβριο του 1976 από τον παππού μου, τον Κλεάνθη, στο σαλόνι των παππούδων μου. Μας την έδωσε η γιαγιά μου, η Ελένη και την έχουμε σε ένα άλμπουμ. Αυτή η φωτογραφία είναι περίπου 44 χρονών και έχει μεγάλη συναισθηματική αξία γιατί ήταν τα πρώτα Χριστούγεννα του μπαμπά μου και την κρατάμε για ενθύμιο.